

[Skov Thulesen.]

kirker uden biskoppens tilladelse, og ligeledes, at norsk, svensk og islandsk sprog kan anvendes. Det foreslås nu ganske enkelt at udvide denne ret, således at den kommer til at gælde præster fra de nordiske lande, og således at der må prædikes på de nordiske sprog.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale ændringsforslagene og det foreliggende lovforslag.

Gottschalck-Hansen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Baagø, er forhindret i at være til stede, skal jeg på hans vegne anbefale det foreliggende lovforslag og de stillede ændringsforslag, som det konservative folkeparti fuldt og helt kan tiltræde.

Jeg betragter det som noget værdifuldt, at der nu lovmæssigt gives mulighed for, at lægfolk kan virke i kirken som prædikanter og ikke alene må tale fra kordøren, men også fra pædikestolen. Det er en kendsgerning, at mange lægfolk evner at prædike fuldt så godt som nogen præst. Jeg har kun én betænkelighed ved den foreslåede ændring, og det er den, som også det ærede medlem hr. Lysholt Hansen gav udtryk for: at man vil pålægge præsten at prædike ved samme gudstjeneste. Den slags kan man jo godt lovfæste, men vi ved fra praksis, at det ikke bliver respekteret, og det vil da også være diskriminerende over for det lægmandselement, der virker. Vi har jo ikke en kirke, hvor man tror på en character indelebilis, mener, at indehaveren af et gejstligt embede er et menneske på et andet plan end et hvilket som helst andet medlem af folkekirken. Jeg mener, at hvis et menneske har påtaget sig den opgave at virke — selvfølgelig på den pågældende præsts ansvar, for én må jo tegne firmaet — må vi også have tillid til, at den pågældende gør det under præstens ansvar, og så behøver man ikke en sådan ekstra overlappning, som en prædiken af stedets præst vil være. Det er ikke for at smutte udenom; det er for at vise ærbødighed og respekt for de synspunkter, som kommer til udtryk, når lægmanden taler.

Den foreslåede ændring, hvorefter man erstatter ordene „i den islandske, den

norske eller den svenske kirke“ med ordene „i de nordiske kirker“, finder jeg helt rigtig. Ordet „nordiske“ omfatter foruden Norge, Sverige, Finland og Island også de danske områder Grønland og Færøerne.

I ændringsforslag nr. 3 står, at distriktsdeling i almindelighed skal finde sted, når der i et sogn er over 10 000 indbyggere. Jeg ser deri en ventil, som jeg synes er værdifuld. Det behøver altså ikke at finde sted; særegne forhold kan gøre sig gældende og bevirke, at en distriktsdeling ikke vil være opportun. Det samme kommer for så vidt til udtryk, når det hedder, at kirkeministeren efter indstilling fra vedkommende biskop kan træffe bestemmelse om distriktsdeling. Jeg synes, denne elasticitet er udmærket. En menighed og det arbejde, der udgår fra kirken, er og skulle jo gerne være noget levende; det er derfor meget svært at fastlægge snævre bånd og regler vedrørende disse forhold, og jeg kan anbefale denne spændvidde og elasticitet.

På mit partis vegne vil jeg anbefale ændringsforslagene og lovforslaget til vedtagelse.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Jeg takker de forskellige partiers ordførere for den velvillige behandling af det foreliggende lovforslag. Vi har jo drøftet enkelthederne i samråd i udvalget, og jeg vil gerne sige, at jeg er glad for, at det ærede medlem hr. Skov Thulesen allerede under førstebehandlingen rejste spørgsmålet om organisationernes frie ret til at bruge kirkerne. Ved en af den slags forglemmelser, der kan ske, fik jeg ikke svaret på det under lovforslagets første behandling. Det har jo givet anledning til, at den nævnte artikel fremkom i De danske Ungdomsforeningers Blad, som jeg har læst med stor interesse. Jeg er naturligvis principielt ganske enig i de synspunkter, som er fremført her, at vi både fra lovgivningens og administrationens side må gøre, hvad vi kan til, at det understreges, at en kirke naturligvis er sognets kirke og ikke en præstekirke. Det lovede cirkulære skal blive udsendt snarest muligt.

Det ændringsforslag vedrørende sognebåndsløseres valgret og valgbarhed, som det bliver nødvendigt at stille til menigheds-